

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.024/2025/5.

A felperes: felperes

(felperes címe)

A felperes képviselője: Kovács B. és Simon Ügyvédi Iroda

(felperesi jogi képviselő címe,

eljáró ügyvéd: dr. Kovács Béla Sándor)

Az alperes: alperes

(alperes címe)

Az alperes képviselője: Kardos-N. Szász Ügyvédi Iroda

(alperesi jogi képviselő címe,

eljáró ügyvéd: dr. Kardos Tímea)

A per tárgya: Munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 72.M 70.042/2024/46.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 47.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 95.250 (kilencvenötezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 25.536 (huszonötezer-ötszázharminchat) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az államnak járó elsőfokú eljárási és fellebbezési illetéket az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül kell megfizetni.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, mely szerint a felperes, mint munkáltató és az alperes, mint munkavállaló között 2016. április 1-jén jött létre határozatlan időre létesített munkaviszony. A felperes anyaggazdálkodó munkakörben foglalkoztatta az alperest, a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperes ügyvezető igazgatója, a közvetlen felettes pedig az irodavezető volt.

[2] Az alperes 2024. február 12-én 30 napos felmondási idővel felmondással kívánta munkaviszonyát megszüntetni, kérte a munkavégzés alóli mentesítését, a szabadság megváltását és munkabére kifizetését, valamint a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos iratok kiállítását és átadását. Tájékoztatást kért arról is, hogy a munkavégzéssel kapcsolatos iratokat, eszközöket kinek adja át. Az alperes e-mail útján küldte meg szkennelt formában az aláírt PDF formátumú felmondását. Az e-mailt megküldte a felperes ügyvezető igazgatójának, az irodavezetőnek és a műszaki vezetőnek is.

[3] A felperes ügyvezető igazgatója 2024. február 2-től március 12-ig keresőképtelen volt, 2024. február 2-től február 24-ig kórházban volt. Az ügyvezető igazgató az alperes felmondást tartalmazó e-mailjét 2024. február 27-én nyitotta meg és olvasta el. A kinyomtatott felmondásra kézzel ráírta, hogy az alperest a munkavégzés alól nem tudja mentesíteni, a szabadságát a felmondási időben adja ki és ennek egyeztetését kérte az alperestől. Tájékoztatva az alperest, hogy a védőeszközöket, munkaruhát, egyéb eszközöket a szerszámraktárba adja le, a számítógépét, telefont, egyéb informatikai eszközt, és munkakörét

az irodavezetőnek adja át. A felperes ezt az iratot tértivevényes küldeményként küldte meg alperesnek postai úton, amely 2024. március 1-jén került kézbesítésre.

[4] A felperes ügyvezetője 2024. február 29-én e-mailt írt az alperesnek és tájékoztatta, hogy a felmondásról 2024. február 27-én értesült, és a munkakörét az irodavezetőnek adja át az utolsó munkanapon. Kérte az összes dokumentum, elérhetőség, levelezés, nyilvántartás átadását. Tájékoztatta az alperest, hogy ki lesz az új munkatárs, akinek a munkakörbe való betanítását végezze el. A munkafeladatokról Excel formátumban lista készítését, valamint az felperesi részleg raktárkészlet nyilvántartásának megküldését kérte.

[5] Az alperes ugyanezen a napon megküldte a felperes ügyvezető igazgatójának a munkafeladatok részletes listáját, melyre az ügyvezető igazgató 2024. március 1-jén választott, kérdéseket tett fel a munkavégzéssel kapcsolatosan és a feladat lista kiegészítését is kérte. Az alperes ugyanezen a napon válaszolt a felperes által feltett kérdésekre. Az alperes a 2024. március 1-jén írt e-mailt megküldte az irodavezetőnek is, tájékoztatást kért az ügyvezető igazgató által megjelölt dokumentumok átadásának módjáról. Az irodavezető az e-mailre nem válaszolt.

[6] Az alperes 2024. március 4-től március 10-ig betegállományban volt, táppénzes papírját 2024. március 13-án leadta a felperesnél. Az alperes a felperes ügyvezetőjének kérése szerint a munkatárs betanításával 2024. február 28-án és március 4-én foglalkozott, 2024. március 11- 12-én munkatársainak segített.

[7] Az alperes 2024. március 13-án leszámolási lappal elszámolt, leszámolt a foglalkozásegészségügyi orvosnál, a művezetőnél, a raktárosnál, leadta a gazdasági vezetőnek a hivatali mobiltelefonját és a belépő kártyát is. Az irodavezető ezen a napon nem dolgozott, helyettesítőjéről nem tájékoztatta a felperes az alperest.

[8] A felperes az alperes 2024. márciusi munkabéréből 319.200 forintot, egy havi nettó távolléti díjat vont le.

[9] A felperes keresetében kötelezni kérte az alperest 319.200 forint megfizetésére a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogcímén. Álláspontja szerint azért szüntette meg az alperes a munkaviszonyát jogellenesen, mert munkakörét nem adta át, a 2024. február 27-én kezdődött 30 napos felmondási időt nem töltötte le, továbbá a felmondást e-mailben nyújtotta be, amely nem felel meg az írásbeliség követelményeinek, alakilag hibás, sérti a 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 22. § (2) bekezdés a) pontját.

[10] Az alperes a kereset elutasítását kérte, és viszontkeresetet terjesztett elő, melyben 241.367 forint és annak 2024. március 23-ától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatainak megfizetésére kérte kötelezni a felperest. Az alperes álláspontja szerint az e-mailben közölt felmondása megfelelt az Mt. rendelkezéseinek, amikor a felperes azt megkapta, kifogással nem élt. Hivatkozott az Mt. 6. § (1) bekezdésére, a felperes felróható magatartására, mert az ügyvezető igazgató keresőképtelenségének idejére nem gondoskodott a helyettesítéséről. A felperes viszontkeresetét az Mt. 161. §-ára alapította.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 241.367 forintot és ennek 2024. március 23-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 584.200 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság kötelezte a felperest 19.152 forint kereseti illeték és 19.152 forint viszontkereseti illeték megfizetésére is.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az alperes viszontkeresetének elbírálásánál az Mt. 161. § (1) és (2) bekezdésében írtakra utalt és megállapította, hogy az Mt. nem teszi lehetővé, hogy a munkáltató az Mt. 161. § (1) és (2) bekezdésében írtakat meghaladó követelését biztosítsa, vagy kielégítse a munkabérből való levonással.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az alperes felmondásának e-mail útján történt közlésének vizsgálata során az Mt. 24. § (1) bekezdésében, a 22. § (2) bekezdés b) pontjában és a 15. § (4) bekezdésében írtakat alkalmazta. Megállapította, hogy a perbeli esetben a felperesnek ténylegesen lehetőségében állt ellenőrizni az elektronikus postafiókját, ezért nincs jelentősége annak, hogy a címzett mikor nyitotta meg az e-mailt. A felperessel közölt e-mail a postafiókba került, a közlés joghatályosan megtörtént. A jogi személy munkáltató esetében a levelezést bonyolító szerverre érkezéssel a neki küldött e-mail vele való közlése megvalósul, onnantól kezdve a munkáltatói szervezetnek lehetősége nyílik annak megismerésére. Az Mt. 6. § (1)-(2) bekezdésein alapuló együttműködési kötelezettségből is ered, hogy a munkáltatónak meg kell szerveznie, hogy a beérkező e-mailek folyamatos közlése, megismerése biztosított legyen. Kitért arra is, hogy a munkaviszonyban a munkáltató főlérendelti pozícióban van a munkavállalóhoz képest, ezért amennyiben a munkáltató nem biztosítja a közölt e-mailek megismerését, az neki felróható mulasztásként értékelendő. Az alperes a felperes ügyvezetőjén kívül a felmondást tartalmazó e-mailt az irodavezetőnek és a műszaki vezetőnek is megküldte. Jelen esetben a felmondás a felperes levelezését bonyolító szerverre érkezéskor hatályosult, a felmondási idő ezt követően megkezdődött, még abban az esetben is, ha a felperes ügyvezetője éppen ebben az időpontban kórházban volt.

[14] Az elsőfokú bíróság igazoltnak értékelte, hogy a felperes az alperesnél való leszámolás napját 2024. március 13-ára tűzte ki.

[15] Az elsőfokú bíróság az alperes e-mailben küldött felmondását nem találta alakilag hibásnak, a Kúria Mfv.10.210/2019/6. sorszámú precedens hatású ítéletére, valamint az Mt. 22. § (2) bekezdés a) pontjára utalt. Az elsőfokú bíróság úgy értékelte, nem volt jelentősége annak, hogy a felperesnél milyen gyakorlat volt a felmondások közlésére nézve. Megállapította, hogy az alperes felmondását 2024. február 12-én közölte a felperessel, a 30 napos felmondási idő ezt követően megkezdődött és az alperes 2024. március 13-án történt leszámolása jogszerű volt.

[16] Az elsőfokú bíróság az alperes munkakörének átadásával kapcsolatosan az Mt. 80. § (1) és a 84. § (4) bekezdésében írtakat alkalmazta. Megállapította, hogy a felperes nem biztosította maradéktalanul az alperes részére a leszámolás feltételeit, a munkakör átvételére kijelölt irodavezető azon a napon nem dolgozott, helyettesítéséről a felperes nem gondoskodott. Az alperes a lehetőségekhez képest munkaeszközeit a raktárban a

műszakvezetőnek és a gazdasági vezetőnek átadta. A felperes az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdése alapján mulasztott, a saját érdekkörébe tartozó feltételeket nem biztosította.

[17] Az elsőfokú bíróság ugyancsak nem találta megalapozottnak a felperes arra vonatkozó hivatkozását, hogy az új munkatárs betanítását nem teljesítette az alperes, hiszen az alperes bizonyította, hogy az új munkatárs betanításával 2024. február 28-án és március 4-én foglalkozott.

[18] Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az ügyvezető igazgató az alperes felmondásában megjelölt felmondási idő kezdetéhez képest eltérő kezdő időpontot nem közölt, a leszámolást, a munkaviszony végét az alperes számításának megfelelően határozta meg. Ezen álláspont alátámasztására a Kúria Mfv.10.685/2013/4. sorszámú és a Fővárosi Ítéltábla Mf.30.083/2022/7. sorszámú ítéletére is hivatkozott.

[19] Az elsőfokú bíróság a felperes pervesztességére és az alperes pernyertességére tekintettel határozott a perköltség viseléséről.

[20] Az ítélettel szemben törvényes határidőn belül a felperes terjesztett elő fellebbezést, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte oly módon, hogy keresetének adjon helyt a bíróság.

[21] A felperes az elsőfokú bíróság ítéletében irányadóként rögzített tényállást nagyrészt helytállónak értékelte, néhány elemét érintően hivatkozott arra, hogy az érdemi döntésre kiható módon megalapozatlan. Álláspontja szerint iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a munkáltató 2024. március 13-át tekintette a munkaviszony megszűnése napjának. Hivatkozott arra, hogy az ügyvezető többször is közölte az alperessel, hogy a felmondást 2024. február 27-én vette kézhez.

[22] A felperes álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes 2024. március 11-12. napján munkautasítást nem kapott, mivel korábban sem naponta határozta meg a felperes az alperes munkarendjét és feladatait. Az alperes nem közölte, hogy keresőképtelensége megszűnt és újból munkába állt.

[23] Az felperes hivatkozott arra, hogy az ítéletben rögzített irányadó tényállás alapján sem lehet azt a következtetést levonni, hogy az alperes rá irányadó 30 napos felmondási időt letöltötte, mivel a munkáltatói jogok gyakorlója a felmondást 2024. február 27-én vette kézhez.

[24] A felperes az Mt. 24. § (1) bekezdésére alapítottnan tévesnek és méltánytalannak tartja az elsőfokú bíróság e-mailben közölt felmondás hatályosulásával kapcsolatos álláspontját.

[25] A felperes szerint ugyancsak téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az alperes az Mt. 80. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően adta át a munkakörét, mivel a munkakört az irodavezetőnek kellett volna átadnia, de vele nem is találkozott. Az alperes az

által vezetett nyilvántartásokat a munkavégzésre használt helyiségek kulcsait és a felperesi részleg kapcsolattartójának adatait sem adta át. Az alperes nem az Mt. 84. § (4) bekezdésében meghatározottak szerint adta át a munkakört, emiatt jogellenes a munkaviszony megszüntetés, illetve a felmondási idő le nem töltése már önmagában megalapozza a felperes keresetét.

[26] Felperes fenntartotta az álláspontját, hogy az alperes felmondása alakilag hibás, nem felel meg az Mt. 22. § (2) bekezdés a) pontjában írtaknak, emiatt jogellenes a munkaviszony megszüntetés. Hivatkozott az Mt. 22. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra, a Kúria Mfv.10.210/2019/6. sorszámú ítéletére, ami annyit rögzít, hogy az e-mail is minősülhet írásbeli jognyilatkozatnak, de nem feltétel nélkül minősül annak. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy az alperes felmondását tartalmazó e-mail a jogszabályban meghatározott kritériumoknak megfelelt.

[27] A felperes álláspontja szerint az egyszerű elektronikus levél a nyilatkozattevő személyének azonosítására nem alkalmas. Átlagos számítógép felhasználói ismerettel elő lehet állítani olyan elektronikus levelet, amely nem a feladóként megjelenő személytől származik. Egy ingyenes levelező szolgáltatásban létrehozott fiókból érkező elektronikus levél önmagában nem alkalmas a nyilatkozattevő azonosítására, az ilyen levél a vonatkozó Mt. szabály szerint nem tekinthető írásban közöltnek. Hivatkozott arra is, hogy az egyszerű PDF önmagában egyik törvényi feltételt sem teljesíti, nem alkalmas a feladó személyének azonosítására. A nyilatkozattevő személyének azonosítására való alkalmasság a dokumentum objektív tulajdonsága, amit nem pótol az a körülmény, hogy a felmondásra a felperes válaszolt.

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltség viselésére kötelezését kérte.

[29] Az alperes a felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéleti tényállás iratellenességével kapcsolatosan előadottakra azt az észrevételt tette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a felmondás egyoldalú jognyilatkozat, az Mt. 15. § (4) bekezdése értelmében a címzettel való közléssel hatályossá válik, és nem abban az időpontban, amikor a címzett kézhez veszi. Az Mt. 24. § (1) bekezdésére, valamint az Mt. 22. § (2) bekezdés b) pontjára utalt ennek alátámasztására.

[30] A munkaviszonyhoz kapcsolódó leszámolás napjaként az irodavezető tanúvallomásaiban 2024. március 13-át jelölte meg. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes felmondása a címzettel való közléssel hatályosult.

[31] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkáltató nem biztosította megfelelően a munkakör átadás és az elszámolás feltételeit. A felperes nyilvánvaló mulasztása miatt nincs helye annak, hogy az alperes mulasztását állapítsa meg a bíróság.

[32] A fellebbezésben felperes azt is kifogásolta, hogy az e-mail alkalmas a nyilatkozattevő személyének azonosítására. A felperes ügyvezetőjének e-mailre adott válaszából kiderült, hogy egyértelműen be tudta azonosítani az e-mail feladóját. Az

ügyvezető e-mailre adott válasza önmagában kétséget kizáróan igazolja, hogy pontosan azonosította a nyilatkozattevőt, a közlést tőle származónak ismerte el. Az alperes a munkaviszonyban töltött majdnem 9 év alatt váltott néhány e-mailt, ezeket a körülményeket a per során a felperes nem vitatta.

[33] Az alperes a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnan 75.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére kérte kötelezni a felperest a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdésére tekintettel. Alperes a Pp. 81. § (2) és (3) bekezdésére utalva a másodfokú eljárásban felmerülő perköltségként 45.000 forint ügyvédi munkadíjra tart igényt, amely a fellebbezés elolvasásából és a fellebbezési ellenkérelem megírásából tevődik össze.

[34] A fellebbezés nem megalapozott.

[35] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján vizsgálta. A felperes fellebbezése az alperes viszontkeresetének helytadó ítéleti rendelkezés megváltoztatására nem terjedt ki, az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részben a másodfokú eljárás nem érinthette.

[36] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes felmondása az Mt. 22. § (2) bekezdés a) pontjában előírt alaki követelményeknek megfelelt-e és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket, figyelemmel a Kúria Mfv.10.210/2019/6. sorszámú precedens hatású döntésében foglaltakra. Az alperes felmondását tartalmazó, 2024. február 12-én felperes részére küldött e-mail az alperes jognyilatkozatának tartalma változatlan visszaidézésére, a jognyilatkozatot küldő személyének, a küldés időpontjának beazonosítására alkalmas. A felperes keresetében és fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy az elektronikus levelet az ügyvezető igazgató keresőképtelensége miatt 2024. február 27-én nyitotta meg, de nem vitatta, hogy az 2024. február 12-én megérkezett.

[37] A másodfokú bíróság utal arra, hogy az alperes perbeli felmondása az Mt. 65. § (1) bekezdésében és a 67. § (1) bekezdésében írtaknak megfelel, nem tekinthető jogszabályba ütközőnek.

[38] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság kiemeli, az Mt. 24. § (1) bekezdés szerint nem vitatott, hogy az alperes által 2024. február 12-én a felperes részére küldött e-mail az ügyvezető igazgató számára hozzáférhetővé vált, lehetősége nyílt arra, hogy annak tartalmát megismerje. Az Mt. 6. § (1), (2) bekezdésére is megalapozottnan hivatkozott az elsőfokú bíróság. A jogi személy felperesnek az ügyvezető igazgató keresőképtelenségének idejére a munkáltatói jogok gyakorlásának biztosításáról, az elektronikus levelek „átvételéről” megfelelően gondoskodnia kellett volna, ennek elmulasztására előnyök szerzése végett eredményesen nem hivatkozhat.

[39] Az ügyvezető igazgató az alperes felmondásának nyomtatott, papír alapú változatára azt vezette rá, hogy ő mikor olvasta azt el, illetve, hogy a felmondási idő alóli mentesítését nem biztosítja, a szabadságot a felmondási idő alatt adja ki. Az ügyvezető igazgató nem adott olyan tájékoztatást az alperes részére, hogy a felmondási idő kezdő időpontjaként, illetve a munkaviszony megszüntetésének időpontjaként nem a felmondásban megjelölt, hanem attól eltérő időpontot vesz figyelembe. Az alperes pedig a felmondási idejét az általa közölt felmondásban foglaltaknak megfelelően letöltötte.

[40] A másodfokú bíróság teljeskörűen osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően helyesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, iratellenesség nem volt megállapítható.

[41] Felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az Mt. 80. § (1) bekezdésében írtakat az alperes megsértette, mivel az ügyvezető igazgató kérésének megfelelő tájékoztatást a munkafeladatokról megadta, a kijelölt munkatársának betanítását teljesítette, leszámolt a foglalkozássegézségügyi orvosnál, a művezetőnél, a raktárosnál, továbbá leadta a gazdasági vezetőnek a hivatali mobiltelefonját és a belépő kártyáját. A felperes nem tájékoztatta az alperest, hogy az irodavezetőt szabadság miatti távollét esetén ki helyettesíti és a munkakörét kinek adhatja át. Az Mt. 6. § (1) bekezdése értelmében ez a felperesi munkaszervezési mulasztás az alperes terhére nem értékelhető.

[42] A másodfokú bíróság a fentiekben részletezettekre utalva az elsőfokú bíróság indokolásával egyezően állapította meg, hogy a felperes kereseti kérelme az Mt. 84. § (1) bekezdése szerint alaptalan.

[43] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett részében a Pp. 383. § (2) bekezdésben írtakra utalással a kereseti kérelem tekintetében helybenhagyta, a viszontkeresetet elbíráló részében fellebbezés hiányában nem vizsgálta.

[44] Az alperes jogi képviselője fellebbezési ellenkérelmében az ügyvédi munkadíj iránti igényét a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozva terjesztette elő. A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján 75.000 forint áfával növelt összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a peresztes felperest.

[45] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a fellebbezési illeték megfizetésére.

[46] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése szerint fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2025. szeptember 16.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Kovács Zsolt s.k.
bíró